

УДК 005.35;316.3(477)

Г 13

Оксана ГАЄВСЬКА

ПРОФЕСІЙНА ДЕМОКРАТІЯ В КОНТЕКСТІ ЗАГАЛЬНОЦИВІЛІЗАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

У статті пропонується інноваційне бачення сучасного стану світового демократизму як основи суттєвих змін в організації загальноцивілізаційного руху українського суспільства на засадах професійної демократії.

Ключові слова: загальноцивілізаційний розвиток, організація суспільного життя, політична демократія, концепція професійної демократії, організаційна культура народу.

Актуальність. Професійна демократія має власні об'єктивні загальноцивілізаційні засади, які властиві людству як певному організаційному утворенню, що має (також власну) історичну еволюцію. Вищим виявом цієї еволюції стала управлінська цивілізація, рівень розвитку якої у кожній країні має свій потенціал, але який щораз виходить на професійний демократизм, визначальним глибинним джерелом якого є поділ праці, управління яким є суттєвою потребою на будь-якому етапі його розвитку, оскільки цей поділ привів до масового нецтва, до монополізації знань, а приватна форма власності додала до цього соціального явища економіко-правовий чинник.

Отже, основними глибинними джерелами професійної демократії як управлінського явища став поділ праці та приватновласницька форма виробництва і розподілу суспільного продукту.

І перше, і друге зумовлюють необхідність (в управлінському аспекті) організації суспільного життя на засадах

професійної демократії, основні характеристики якої, саме як управлінського явища, викладені у цій статті.

© Гаєвська Оксана, 2011

Сучасна наукова і досвідно-практична інформація, зокрема, представлена у списку літератури, має досить переконливий організаційний потенціал, використання якого може бути позитивно ефективним з огляду на рівень розвитку управлінської цивілізації.

Але аналітичне втручання в нього з загальноцивілізаційного погляду, дає також достатні підстави твердити, що вони, тобто наукова і досвідно-практична інформація, перебувають в стані такої відповідності, яка не має однієї з головних ланок – загальноцивілізаційних характеристик самоуправлінського потенціалу людства, як одного з елементів організаційного потенціалу матеріальної і духовної світобудови. А все більш ґрунтовне проникнення в неї мають відбуватися саме на основі пізнання власних самоуправлінських можливостей людства, становлення в них того, що гармонізує стосунки людства з цією світобудовою, хоча зовні це проникнення як науково-практична проблема, здається переважно прогностичною.

І все ж вона існує як об'єктивна зовнішня потреба, яка тисне на людство і тому воно може вважати свій організаційний рух правильним, якщо управління ним здійснюється на постійному прагненні до зазначеної гармонії. І це дуже важливо, оскільки є фактором постійного удосконалення соціального управління, створення таких організаційних механізмів соціальної організації, які зрештою перетворюються на абсолютний чинник прогресивного розвитку будь-якої країни.

Отже, наукове бачення професійної демократії як організаційного явища визначається як певний соціальний механізм, який іноді асоціюють з моделлю, хоча це суттєве звуження його адекватної характеристики.

Таких механізмів історія демократизму породила багато і кожний з них мав базуватися на певному знанні, яке еволюційно сьогодні вийшло на рівень професіоналізму. Але його повнота, зміст, організаційний потенціал, організаційні форми, методи розрахунку ефективності, реальні можливості впровадження

(об'єктивного утвердження), матеріальні і духовні підвалини тощо не знайшли достовірних наукових характеристик, що, зрозуміло, заважає висувати саму ідею професійної демократії, не кажучи про претензії на практичне її використання. Причому, відбувається це на міжнародному рівні, зокрема, в Україні, де існує особлива потреба у впровадженні професійної демократії з огляду на те, що в ній організується нова сучасна соціальна система, по-суті, суб'єктивними зусиллями її громадян, оскільки еволюційний шлях становлення такої демократії в Україні просто неможливий.

Існуюча у так званих розвинутих країнах демократія теж не є професійною (хоча відстань між першою і другою набагато коротша).

Перша загальна обмеженість реального демократизму в сучасних розвинутих країнах це те, що демократизм практично зводиться до узгодження інтересів, зокрема, політичних, а не соціального управління масовою діяльністю як такою. В. Ребало, Б. Гаєвський у своєму творі “Українське політичне управління: деякі сучасні риси” підтверджують цю думку: “Рівень розвитку демократії може визначатися кількістю і якістю інтересів, які відтворює та чи інша демократія, кількість населення, яку вона представляє, або методи реалізації народних інтересів” [9].

Друга полягає у загальноцивілізаційному наслідку такого стану: управлінська система теж відтворює інтереси соціальних груп здебільше не у діяльнісному, а у політико - економічному аспектах, щораз “страждаючи” від порушень соціального узгодження, до якого має тяжіти будь - яка природна демократія. Політична боротьба свідчить про власницьку, а не діяльнісську сутність такого типу демократизму.

І, по-третє, жодна з розвинутих країн не має самодостатньої, постійно діючої, науково розрахованої моделі управління, щораз стикаючись з проблемою вибору часто харизматичного лідера, сам підхід в якій наповнений масовидною залежністю від його суб'єктивних якостей.

Останнє особливо поширене явище, що досить відчутно і досить регулярно відбувається і в Україні. Хоча для такого рівня розвитку країн – це соціальна проблема, оскільки рух країни, зокрема, наслідки загалом соціальної діяльності майже принципово пов'язані з такою “страждаючою” суб'єктивізмом

системою управління, наукове забезпечення якої знаходиться в межах загальної культури, зокрема, президента країни. Посилання на “невдалого президента” в разі негативної оцінки певного періоду розвитку країни – норма такого управління. Поділяє цю думку автор книги “Управління державою III тисячоліття” Б. Колос, який пише: “... мистецтво керувати не приходить само собою, йому необхідно наполегливо, багато і довго навчатися. Тому, підготовлені висококваліфіковані кадри, котрі оволоділи вершинами мистецтва управління, становлять золотий фонд держави. Мета, зміст створення та існування науки управління полягають в тому, щоб керівники оволодівали власне науковим управлінням, оскільки роздільне, одностороннє, часткове розв’язання проблем управління суперечить науковому управлінню” [4].

У подібному плані, методологічно споріднено представляють демократію багато авторів. Так, наприклад, В. Цветков, В. Горбатенко в роботі “Демократія – Управління – Бюрократія: в контексті модернізації українського суспільства” розглядають демократію в організаційному аспекті. Вони пишуть: “Організуюча функція соціального управління нерозривно зв’язана з владно-організуючою діяльністю. Струнка організація неможлива без сильної волі й влади авторитету” [10]. Очевидно, що в такій редакції демократія – є тією організаційною конструкцією, яка, однак, повинна спиратись на силу та владу не окремої, навіть, авторитетної особи, а на систему професійно підготовленої демократичної влади, організаційна міць якої полягатиме у її абсолютному забезпеченні наукою соціального управління.

Тому, сучасна наука управління, творчий доробок науковців, перш за все, філософського характеру мають бути суттєво доповненим дослідженням організації, як всеосяжної даності, що дозволить створити теоретичну картину самоуправлінського потенціалу людства, його загальноцивілізаційних засад і, нарешті, представити науково переконливий погляд на саме явище, яке ще не знайшло свого тлумачення і навіть базових характеристик і які автор представляє в узагальненому понятті “професійна демократія”.

Але сказане не означає, що професійна демократія може утвердитись на теренах такого стану абсолютно, обслуговуючи

суспільну діяльність повністю і досить ефективно. Її впровадження – це процес поступового організаційного охоплення всіх видів суспільної діяльності, а в таких країнах як Україна її утвердження може відбутися по вертикалі управління зверху униз, для чого має бути запропонована її принципова структура, яка може мати такі загальноцивілізаційні характеристики.

Насамперед йдеться про верхній щабель вертикалі, яка історично уособилася, звівши її до зовні об'єктивної одноособовості, реально – до узурпації управління країною (народом, племенем) певною, часто сімейною, часткою населення, оточивши її ореолом майже божого походження, а звідси й права управляти собіподібними за якоюсь містичною філософією, елементарно нехтуючи відповіддю на питання про джерела такого обґрунтування реального панування маленької (мізерної) частини суспільства над усім суспільством.

Сучасна політична демократія не змінила глибинної сутності цього явища: адже формула “50+1” означає, нав'язування волі однієї половини населення – другій, що вже само по собі не є демократією.

Але ця формула у будь-якому співвідношенні, якщо воно існує, є саме демократичним абсурдом, оскільки навіть переважна більшість – це теж нав'язування волі частини цілому і тому виникає безвихідь, яку жодна демократія не ладна подолати, навіть у майже гармонійному єднанні соціуму. Тобто джерело суперечностей, а отже і політики, залишається і тому світовий демократизм не є позбавленням людства політичних пристрастей, боротьби, яка принципово заважає людству домогтися біблійної єдності, до якої воно тяжіє протягом тисячоліть.

Отже, пошук організаційної формули самоуправління людства об'єктивно триває і тому можна дозволити увійти в цей процес з певною концепцією демократії. Безперечно, споріднену думку поділяють багато українських, і не тільки, науковців. Зокрема, у монографії “Ціннісна система суспільства як механізм демократичного державотворення», автор О.В. Радченко, оцінюючи алгоритм реалізації сучасної української та світової демократії, пише: “Українські політики часто говорять про демократичну розбудову країни. Однак неможливо

побудувати храм, не маючи уявлення про його майбутні обриси, архітектурного проекту та чіткого плану будівельних робіт. Так само неможливо побудувати новий (або зміцнювати існуючий) суспільний лад, не маючи відносно систематизованої та взаємопов'язаної сукупності ідей, уявлень, концепцій щодо принципів функціонування, особливостей владних відносин нової державної конструкції системи суспільних та державно-управлінських цінностей” [8].

У цій статті автор пропонує своє, принципово нове бачення демократичної побудови суспільства, а саме **концепцію професійної демократії**, яку обстоює протягом останніх двох десятиріч.

Її організаційна конструкція, з огляду на зазначені підвалини, може бути такою.

Країна повинна готувати фахівців з соціального управління для всіх рівнів соціальної структури суспільства і саме таких, що мають забезпечити кваліфіковане управління певною територіальною одиницею, причому, це має бути універсальний професіонал, який був би достатньо мірою обізнаний в сферах матеріального і духовного виробництва, у системі суспільних відносин. У такий спосіб має бути розв'язана проблема “спеціалізованої” підготовки управлінських рішень, які приймає соціальний управлінець “з подачі” підлеглих фахівців і за які він несе відповідальність.

Виникає питання, чи взагалі можливий такий фахівець, який однаковою мірою був достатньо підготовлений для управління всіма сферами суспільного життя, суспільної діяльності.

На це запитання концепція професійної демократії відповідає ствердно, аргументуючи свою відповідь так: кожна територія має відомі умови, відомий потенціал, який в системі професійної демократії має бути розрахований з точністю до одиниці. Тому підготовлені фахівці з соціальної бухгалтерії щораз обраховуватимуть стан цього потенціалу для прийняття певних управлінських рішень, причому стосується це всієї вертикалі управління, включаючи вищі органи управління, зокрема, президента країни.

До речі, тут може бути цікавим погляд на право президента країни висловлювати свою особисту думку з якогось приводу, питання.

З погляду професійної демократії він має бути позбавлений цього права і залишити йому лише загальногромадянське право на висловлювання власної, суб'єктивної думки. Саме у цьому контексті управлінський професіоналізм в системі професійної демократії відіграє особливу роль, оскільки йдеться про саме професійне, тобто досить зріле у всіх відношеннях бачення, яке адекватне основним засадам науки соціального управління, яка має місію позбавити соціальне управління помилок, упущень, недоречностей, тим більше трагічних для об'єкту управління непрофесійних рішень, яких в історії управлінської цивілізації безліч і за які народи, мільйони людей розплачувалися своїм життям. Досить назвати такі одіозні фігури як Сталін, Гітлер, безліч політичних лідерів різного рівня, які ще й досі справляють часто - густо негативний вплив на долю цілих народів. Причому, цій, з погляду науки соціального управління, абсурдній практиці не видно кінця.

Виникає питання, в чому ж тоді має виявлятися особистість управлінця, будь-якого рівня, тим більше з вищих ешелонів влади? І хіба не за цю саме особистісність народ, колектив тощо обирає певного діяча на певну (панівну) посаду, на пост, в якому закладено право приймати обов'язкові для інших рішення?

Наука управління, професійний демократизм як система управління відповідають на ці питання досить виразно: особистісність управлінця – це його можливості максимально ефективно для об'єкта управління використовувати постулати науки управління у конкретній ситуації і творчо розвивати їх (при відповідній академічній оцінці), якщо об'єкт управління виявив дещо те, що знижує ефективність науки управління і тому викликає необхідність перегляду деяких (деякого) її положень.

Це методологічне положення, можна сказати, наріжний камінь концепції професійної демократії у прикладному (модельному) відношенні і тому дає достатні підстави для створення її організаційного механізму, який має забезпечувати достатній простір для вияву самоорганізаційного потенціалу будь-якого соціуму.

Це, насамперед, організаційна культура народу, яка постійно формується під впливом сповідування ідеї справжнього

самоврядування, перетворення організаційного мислення народу в систему наукових знань з соціального управління.

Для цього в країні повинні бути створені відповідні навчальні заклади, в яких, у різних формах, оволодіватиме управлінським знанням практично все населення країни, що створює потужний управлінський потенціал. Обрання громадянина на певну управлінську посаду знімає в такий спосіб саму можливість негативного суб'єктивізму в системі соціального управління, в усіх її галузях і на всіх рівнях управлінської ієрархії.

Соціальний контроль за діяльністю в такий спосіб обраного управлінського корпусу перетворюється на досить ефективні управлінськи кваліфіковані “втручання” електорату у повсякденну діяльність управління усіх рівнів, включаючи президента країни.

Структура управлінських знань для різних управлінських фахівців має бути запропонована науковими установами і прийнята як закон у цьому разі Верховною Радою України і юридично кваліфікована як правово адекватний документ, що з достатньою повнотою відтворює об'єктивні потреби і можливості народу.

Політичні інтереси, політичні відносини мають отримати статус лише міжнародних відносин, хоча згодом і світова спільнота має вийти на такий рівень самоорганізації.

Але утвердження професійного демократизму – це відносно довгий процес, час проходження якого залежить від специфічних умов кожної країни і тому в ньому треба бачити максимальний і мінімальний вияви, щораз звіряючи один з них з можливостями і потребами конкретної країни.

Для України найбільш вірогідним досить ефективно проходження цього процесу може виглядати так.

На першому етапі вибори управлінців повинні охоплювати обов'язкову вимогу до кандидата мати необхідну управлінську підготовку, яка буде інструктивно-правово розписана у відповідних законах.

Програми кандидатів мають часто популістський сенс, тому для будь-якого кандидата абсолютною програмою має бути наука соціального управління, безумовне виконання її постулатів.

Цей перший етап сьогодні для багатьох країн, зокрема, України, є загальним і тому увійти у другий етап їм доведеться через невизначений час, про який варто говорити лише як про

розвиток управлінської цивілізації, яка згодом вийде на рівень абсолютного самоуправління, яке набуде якостей соціально - організаційної технології. Але це науково обґрунтований шлях людства і тому можна прогностично дивитись на найближче управлінське майбутнє людства як на другий етап розвитку управлінської цивілізації.

Якщо прикласти викладене про професійну демократію до України (хоча таке прикладання вже здійснене вище, але у загальнодемократичному аспекті), то можна, підкреслюємо, лише як варіант, запропонувати таке.

В Україні сьогодні немає масового психозу стосовно будь-якого лідера або політичної партії. Процес обрання на пост управлінця (якщо це, зрозуміло, посада, на яку за Конституцією України, треба бути обраним) відбувається досить демократично, у більш-менш вільному змаганні персоналій. І до України світовий демократичний світ претензій, принаймні, принципівих не має.

Але їх немає саме тому, що ця загальноприйнята організаційно-політична норма, не спрацювала в Україні з такою мірою ефективності, як, припустимо, в інших європейських країнах.

Цікаво відмітити, що саме про це говорять відомі українські політики.

10 серпня 2010 року у програмі “Велика політика” (на каналі “Інтер”) екс-Президент України Л.М.Кравчук заявив, що якщо б програми Президентів України виконувалися хоча б на п’ять процентів, то Україна була б квітучою, щасливою країною. (Виклад вільний, але адекватний за змістом (О.Г.))

Можливо, тут доцільне припущення, що Л.М. Кравчук мав на увазі і себе як колишнього Президента і якоюсь мірою і Президента В.Ф.Януковича, хоча на зазначений день він обіймав цю посаду менше року...

24.VIII.10р. у зверненні Президента України (Перший Національний канал) до українського народу з нагоди 19-тої річниці незалежності України В.Ф. Янукович сказав, що “деякі безвідповідальні політики” (мабуть у минулому) про незалежність лише галасливо базікають, а реально її не будують... (Виклад вільний, але адекватний за змістом (О.Г.))

Тобто, за визначенням глави держави в управлінні Україною є безвідповідальні політики, що саме по собі є

управлінським абсурдом, принаймні з точки зору науки соціального управління. Складається враження, що відповідальність політика є його особистою якістю, хоча наука управління кваліфікує її як системно-організаційну і правову категорію.

Саме політично безвідповідальними у відомий час були вищі посадові особи, на кшталт Гітлера або Сталіна, які в обстановці створеного ними ж масового соціального психозу приймали антинародні, асоціальні рішення, які дорого обійшлися не тільки народам країн, в яких був створений їхній культ, а й усьому людству, яке віддало за їхню безвідповідальність мільйони людських життів.

Рахуючись з українською управлінською практикою за роки незалежності, Прем'єр-міністр України М.Я.Азаров висловив своє ставлення до президентського правління в Україні. Він заявив, що є прибічником “сильної президентської республіки” (газета “Ітоги”, №30, 28 липня – 3 серпня 2010р.).

Тобто, знову практично: лідер, його особистісні якості є певною визначальністю політичної ходи нації, зрештою, її загального руху, хоча президентську республіку щораз намагаються представити як систему управління, хоча відомо, що вона є політичним режимом.

Та й сам Президент України В.Ф.Янукович у своєму виступі з нагоди 19-річчя Незалежності України 24 серпня 2010 року підкреслив, що він за сильну президентську владу: “Це – сильний Президент, у якого є практичні важелі координації і контролю за реалізацією ключових питань реформ та стратегічного курсу держави.

Це – компетентний і політично структурний парламент з сильною коаліцією і впливовою опозицією.

Це – відповідальна та професійна виконавча влада, в якій немає “недоторканих” міністрів чи глав адміністрацій.

Це – економічно забезпечене і відповідальне перед місцевими громадами самоврядування.

Це – незалежні, справедливі суди, яким вірять громадяни України.

Така політична система повинна запрацювати якомога швидше, а для цього нам усім разом слід ґрунтовно удосконалювати Конституцію.

За 19 років українська демократія пройшла складний шлях. Романтизм перших років незалежності, розбудови державності в останні роки пройшов іспит популізмом і безвідповідальністю. Та навіть цей іспит український народ склав гідно.

Сьогодні ми разом формуємо відповідальну і ефективну владу, яка вміє тримати слово і забезпечує справжній демократичний порядок. Я – за консолідацію конструктивних сил суспільства, бо в нас одна спільна загроза – бідність. Її можна подолати лише шляхом глибоких радикальних змін. І такі зміни – попереду”.

Анотаційне представлення погляду Президента України на систему управління країни, яку він традиційно назвав політичною системою свідчить про те, що і в Україні загальноцивілізаційне виявлення сучасного самоуправління людства є фактом і тому для неї професійна демократія сьогодні може бути лише національним організаційним завданням, певною перспективою, на яку, зокрема має максимально енергійно працювати наука управління.

У контексті професійного демократизму можна, принаймні лабораторно, представити технологічну модель організації управлінського корпусу України.

Загальна модельна характеристика

Управлінці всіх рівнів готуються у спеціальних навчальних закладах на базі відповідної вищої спеціальної освіти без обмеженої кількості, як постійний управлінський потенціал країни. Кількість таких фахівців має бути у декілька разів більшою, ніж реальна потреба в них.

Саме як потенціал, фахівці з управління забезпечують необхідний професійний базис для системи конкурентного соціального відбору на цей найбільш відповідальний вид діяльності.

Моніторинг у системі професійної демократії має найширше соціальне забезпечення за рахунок управлінського всеобуча, починаючи зі старших класів середніх начальних закладів. Принцип використання цього потенціалу такий як по відношенню до підготовки безпосередніх управлінців: це в основному інформаційно підготовлений базис для компетентного соціального контролю за діяльністю управлінців всіх рівнів, тобто те, що традиційно називається участю народу в

управлінні власним життям або соціальною (політичною) демократією.

Саме ж технологічна модель організації управлінського корпусу України лабораторно може бути представлена в такий спосіб саме під кутом зору функціонування в Україні системи професійної демократії (йдеться про існуючу в Україні систему управління).

Президент України

Має універсальну професійну підготовку з соціального управління, основним призначенням якої є впорядкування соціальної системи, спрямування руху суспільства відповідності з його потенціалом та, розрахованої на його основі, стратегічною метою. Постійні організаційні зусилля щодо гармонізації в країні системи суспільних відносин на основі Конституційних норм, яка в контексті професійної демократії існує як набір правових норм безпосередньої дії, якими керуються громадяни України у повсякденному житті, маючи відповідну управлінську (юридичну) підготовку, одержану у будь-якому навчальному закладі або за місцем проживання (реальне самоврядування).

Прем'єр-міністр України

Управляє за допомогою міністрів суспільним поділом праці і працею як такою. Соціальне управління в його особі повинне мати фахівця саме з цього фундаментального явища і тому він одержує таку спеціальну освіту. Кількість таких фахівців в системі професійної демократії також не обмежується з метою мати постійну базу для конкурсного відбору такого рівня фахівців.

Міністр

Управлінець елементом матеріального або духовного виробництва і як фахівець в системі професійної демократії організовує у відповідності з точним розрахунком місця цього елемента в системі суспільного виробництва та споживання, його адекватності цій системі, необхідну соціальну ефективність.

Саме як елемент професійної демократії має загальну підготовку з соціального управління і готується, і це принципово, як окрема професія. Конкурсний відбір в такому стані цілком професійно забезпечений.

Верховна Рада України (парламент)

Зібрання професіоналів з соціального управління, які забезпечують країну необхідними правовими нормами, зокрема, управлінців усіх рівнів, юридизацію їхньої професійної діяльності.

Принцип комплектації таких ж, як й управлінців вищого рівня: загальнонародна підготовка у відповідності з можливостями особи, структуризація за особистісною фаховою підготовкою з обов'язковим знанням науки соціального управління. Обрання у члени Верховного органу також на конкурентній основі.

Місцеві органи управління формуються за такою ж схемою, як і на загальнодержавному рівні, хоча підготовка фахівців з місцевого соціального управління може здійснюватися як на першому, так і на другому рівнях.

Висновок. Професійна демократія вже відбулася саме в управлінні економікою. Адже інноваційне мислення щодо удосконалення управління економічною та виробничою діяльністю цінується у світі як досить потужний виробничий продукт. Цій стратегічній проблемі присвятив свою книгу Г.Г. Почепцов під назвою “Стратегія: інструментарии по управлению будущим”, в якій відмічає “необхідність створення для управління сучасним та майбутнім глобальним суспільством певного інструментарію, до якого він відносить стратегічне мислення, стратегічний аналіз”. [7]

Управлінський продукт – є одним з найбільш цінних в сучасних умовах, що має свої еквівалентні виміри, які входять в технологію соціального управління, його інструментарій. Хоча й досі державне політичне управління таких вимірів не має у жодній країні світу, що призводить часто-густо до національної напруги навіть конфліктного характеру. Актор – президент країни, спортсмен – мер, бухгалтер чи поет – народний депутат тощо – досить поширене явище в державному управлінні на всіх рівнях його організації. Це стан сучасного світового управлінського демократизму. Змінити цей стан можна, розпочавши з введення професійної демократії в систему соціального управління.

Отже, професійна демократія – це тотальне панування науки управління, входження її не лише в діяльність управлінців усіх рівнів, а й у загальну культуру особи.

Література

1. Баранова С.В. Професійна відповідальність в управлінській діяльності: Соціально-психологічний аспект – Луганськ : Світлиця, 2006. – 200 с.
2. Деркач А.А. Технология эффективной профессиональной деятельности. – М. : Изд. дом “Красная площадь”, 2007. – 180 с.
3. Срдынеева К.Г., Ядрищенский А.Н. Управление как свойство социальных систем // Фундаментальные исследования. – 2007. – №3.
4. Журба О.В. Механізм надання управлінських послуг органами державної влади в Україні // Держава та регіони: наук.-виробн.журн. – Запоріжжя : Клас. приват. ун-т, 2009 – №1. – С. 58 – 63.
(Сер. : Держ. упр.)
5. Колос Б. Управління державою 111 тисячоліття, або стратегія і тактика побудови Української національної держави. – Львів : Ініціатива, 2004. – 979 с.
6. Політична система сучасної України: особливості становлення, тенденції розвитку. / І.Ф. Курас, Ф.М. Рудич та ін. – К. : Парламент. видав-во, 1998. – 350 с.
7. Почепцов Г.Г. Стратегия: инструментари по управлению будущим. – К. : Рефл – бук, Ваклер, 2005. – 377 с.
8. Радченко О.В. Ціннісна система суспільства як механізм демократичного державотворення. – Харків : ХарПІ НАДУ “Магістр”, 2009. – 380 с.
9. Ребкало В.А., Гаєвський Б.А. Українське політичне управління: деякі сучасні риси // Вісник УАДУ при Президентові України. 2000. – №2.
10. Цветков В.В., Горбатенко В.П. Демократія – Управління – Бюрократія: в контексті модернізації українського суспільства. – К. : МАУП, 2001. – 248 с.

Оксана Гаевская. Профессиональная демократия в контексте общецивилизационного развития украинского общества. В статье предлагается инновационное видение современного состояния мирового демократизма как основы существенных преобразований в организации общецивилизационного развития украинского общества на основах профессиональной демократии.

Ключевые слова: общецивилизационное развитие, организация общественной жизни, политическая демократия,

концепція професійної демократії, організаційна культура народу.

Oksana Gayevska. Professional democracy in the context of general civilization development of the Ukrainian society. In this article an innovative view of the contemporary condition of the world democracy as the basis of significant changes in the organization of general civilization movement of the Ukrainian society with the foundation of professional democracy is proposed.

Key words: development of general civilization, organization of social life, political democracy, the concept of professional democracy, organizational culture of people.